

גודל לידה-גודל

יחס זה נבע מניתוח קר ומעמיק של האינטרס הצרפתי. אינטרס זה לא ישתנה עם הסתלקות האיש. **האיש הלך. המדיניות תישאר.** לכן יש להזהר בפני השימחה והרינה. לעדה דתית, שאין לה מדינה ואין לה מדיניות, מותר לראות את ההיסטוריה כשורה של התנכלויות אישיות, החל בהמן הרשע וכלה בדהגול המנהל. אולם אנו, הישראלים, אומה שיש לה מדינה והמצוה לנהל מדיניות, חייבים להבין כי ביחסים בין מדינות קובעים האינטרסים. שגינות אישיים יכולים להוסיף קצת או לגרוע קצת. אין הם יכולים להשניע גורמים מהותיים. לכן — **יבוא מי שיבוא במקום דהגול, שמד עון פרם שלנו יישאר מובטל. לא יהיה ירחי רבש חדש בין פאריס וירושלים.**

מלחכי-הפינכה של „ארץ-ישראל השלימה“, כל המתרפי-סים בפני הצהרונים, כל המומחים ל„יחסי ציבור“, כל ציירי הכותרות, כל שוחרי נמלי-ביטחים של „ליכוד לאומי“! **הוא הציל את צרפת.** יותר מזה — אחרי ששיחרר את צרפת מסעחת השטחים המוחזקים, אחרי שהעניק עצמאות לכל מושבותיה, הוא הקנה לה מעמד עולמי שעלה לאין שיעור על כוחה הממשי. ואחרי שיישכחו כל שגינותיה, כל התעקשויותיה, כל גילויי הויקנה שהעניבו את מעשיהם בשנים האחרונות, כל שירותיה לריאקציה ולשמרנות המימסד, ייוכר דבר אחד: **הוא, הגנרל, החייל המיקצועני, אחד מנביאי מלחמת-הכוכב המודרנית, אישי-המלחמה הי-**

צולנו זה לא יכול היה לקרות. בהחלט לא. קודם כל, לא היה עודה עי דעת איש אצי לנו לערוך מישאל-עם ולתת לציבור להכריע בעניין גורלי, ולא כל שכן בעניין פחות חשוב. שנית, לא היה עולה על דעת שום ראש-ממשלה בישי-ראל להתפטר, רק מפני שחטרים לו שניים-שלושה אחי-זים לרוב מוחלט. אצלנו לא זכתה מפלגתו של שום ראש-ממשלה באחוזים שקיבל דהגול במישאל-העם. משה דיין אינו מגיע לאחוזים כאלה אפילו במישאלי דעת-קהל בלתי-מחייבים.

ובעיקר: אצלנו זה לא יכול לקרות, מפני שהציבור הישראלי לא התקומם מעולם נגד שום ממשלה קיימת. ואילו צרפת, זו שהכל קוננו על מות הדי-מוקראטיה בה — צרפת קמה ואמרה „לא“ לאחד המנהיגים הגדולים של דורנו. והמנהיג, שכולם אמרו שהוא רודן, דיקטטור, נפוליון הרביעי — העמיד את עצמו, מרצונו, לדין הציבור — באורח דמוקרטי למופת. **לא, זה לא יכול לקרות אצלנו.**

ב איזו מידה תספיע ההפיכה הצרפתית על עניינינו השוטפים? צרפת היא אחת מארבע המעצמות, הפועלות עתה למען שלום כפוי. דהגול אף התיימר להיות יוזם מיכצע-הארבע, והאמריקאים הניחו לו להשתעשע באשלייה זו.

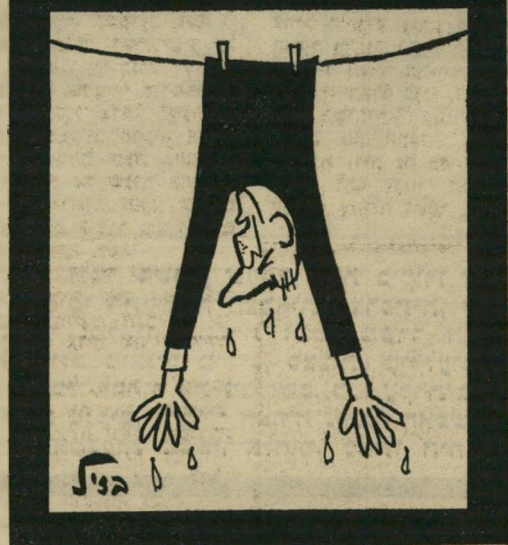

אולם ליד שולחן-הדיונים של הארבע, צרי-פת היא שותפה קטנה מאוד. התייעצויות הארבע אינן אלא הסוואה להכרעה של שתיים. ההחלטות מתקבלות בדיונים של ושינגטון ומוסקבה. הן תועבנה לאישורן של פאריס ולונדון רק למען הסדר הטוב, כדי להכשיר את הקרקע לכפיית הפיתרון באמצע-עות מועצת-הביטחון. במידה שיחול בכלל שינוי, הוא יהיה פסי-כולוגי בלבד. אצלנו.

ל א היה מי שינצח את שארל דהגול. רק אדם אחד בצרפת היה מוכן לכך: שארל דהגול עצמו. הוא עשה זאת בהצלחה רבה. כפי שעשה זאת בן-גוריון שלנו. **הוא הכניס לעצמו גול.** בלי שום סיבה סבירה. פשוט מתוך התעקשות של זקן. כמו בן-גוריון.

עד כה סברו רבים כי ישראל אינה יכולה לקחת לשום יחס הוגן, מפני שתיים מתוך ארבע המעצמות — ברית-המועצות וצרפת — הן אנטי-ישראליות מובהקות. עתה, כשצרפת תדבר מן הסתם בסניגון יותר סימפאטי, אולי תיחצר בישראל תמונה מאוזנת יותר. אולם שום ממשלה צרפתית לא תעלה על דעתה לסכן את ההישגים שהשיג דהגול באלג'יריה ובעולם הערבי כולו, ואין בידי ישראל לשלם תמורה כלשהי. העקיצות של דהגול תיעלמנה. לא ידובר עוד על „עם שתלמני“ אבל הגוליים יישאר.

אילו ייחס חשיבות לרפורמה המינהלית ששימשה נושא למישאלי-העם — יכול היה להעבירה בנקל, בלי שום מישאלי-עם. כי הרפורמה המוצעת היתה טובה כשלעצמה, ואיש לא לחם בה ברצינות. אבל דהגול לא היה מעוניין בכך.

ל צורה בה נפל דהגול מעידה על השינוי שחל בעולם בחודשים האחרונים — שינוי שתהיה לו הש-פעה מכרעת על גורל ישראל. איזו רצתה מוסקבה להחזיק את דהגול בשולטון, היא היתה עושה זאת.

הוא רצה שהעם יקום ויגיד: הוא צודק. כשם שבן-גוריון רצה שהעם יצדיק אותו בעניין של מחיבתך, שאיש מלבדו לא ייחס לו חשיבות. דהגול רצה שהעם יגיד לו: אתה המושיע, אתה האחד-בדורו, איננו יכולים לחיות בלעדיך. הוא היה בטוח כי העם ייבהל ויקבל את התכתוב שלו. **זוה נמאס לצרפתים.** לכן, אחרי תריסר שנים של אישות פוליטית, של התפטרות מן האחריות, התעוררה לפתע הדמוקרטיה הצר-פתית ופיטרה את הזקן.

בשנים האחרונות היה דהגול השותף העיקרי של ברית-המועצות נגד ארצות-הברית. לכן הצילה מוסקבה את שילטונו כמה וכמה פעמים. עוד במאי האחרון בגדו הקומוניסטים הצרפתיים, בהשראה סובייטית, במהפכת הסטודנטים. הקומוניסטים הצילו או את הגנרל. מדוע לא עשו זאת הפעם? מדוע לא נמנעו כמה מאות אלפי קומוניסטים מהצבעה במישאל-עם — דבר שהיה מכטיח לדהגול את הרוב המוחלט?

יום עגום זה לא יטשטש את גדולתו של האיש בעיני ההיסטוריה. כשם שתעוללי בן-גוריון לא יש-כחו את שעו הגדולה. פעמיים בדור אחד הציל דהגול את נשי-מתה של צרפת. פעמיים מנע ממנה מלחמת-אחים עקובה בדם.

כמנהיג „צרפת החופשית“ גאל את הכבוד-העצמי של בני עמו, ועם תום המלחמה איפשר את תקומתה של צרפת ללא זעזועים קיצוניים. אך ההיסטוריון יקבע שירותו הגדול ביותר לצרפת היה סיום מלחמת אלג'יריה. שירות זה חייב אומץ-לב רב יותר, תבונה מדינית עמוקה יותר, כישרון טאקטי מזהיר יותר.

כאשר עמדה האומה הצרפתית על עברי פי פחת של מלחמת-אזרחים, כאשר הפאשיסטים השחיתו את סכיניהם, השמאל התכונן להקים באריקיות והצבא עמד לחפוס את השילטון, הוא קיבל לידיו את השילטון. הפאשיסטים, אנשי „אלג'יריה הצרפתית“, היו תומכיו הנלהבים ביותר. הוא עלה בעזרתם. אך התבונה המפוכחת של גנרל-אינטלקן טואל זה איפשרה לו להבין שצרפת זקוקה לאלג'יריה כמו לפפחת, שצרפת זקוקה לשי-לום, לא לשטחים.

מובהק, חסיד מליצות „הגדולה הצרפתית“ — בכל מיבחן חשוב התייצב בצד השלום.

הדהגול הוא הקורבן הראשון של המציאות החדשה. גולדיה עלוזה להיות הקורבן הבא. נפילת דהגול לא תפרוץ את טבעת-הבידוד המתהדקת סביב ישראל, כי טבעת זו לא נולדה בפאריס, כשם שלא נולדה במוסקבה או בשינגטון, אלא בירושלים. היא נובעת ממוחדליה של ממשלת-ישראל — ואלה לא ישתנו.

בשורה של טכסיסים מסובכים, חיסל את אנשי-הסיפוח, דיכא כוחות את תומכיו הנלהבים מאתמול, השליך לכלא את אותם שהעלו אותו לשילטון שהתכוננו עתה לרצחו נפש, והגשים בדם קר את המדיניות הנבונה. (מה עלובים לעומתו כל המתחננים הקסנים שלנו, כל